

*Lliurament
de les distincions
d'honor Ciutat
de Viladecans 2012*

*Lliurament
de les distincions
d'honor Ciutat
de Viladecans 2012*

Molt Honorable Sr. Pasqual Maragal i Mira
II·Im. Sr. Jaume Montfort Heras
Sra. María del Monte Vasco Gallardo
Sr. Valentí Massana Gracia
Club Beisbol Viladecans

Honors i distincions de la Ciutat

Agraïment i admiració

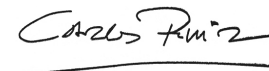
El Ple de l'Ajuntament de Viladecans, a la sessió del 25 de setembre del 2008, va acordar, per unanimitat, la creació d'un reglament per a la concessió d'honors i distincions a les persones i institucions que han destacat per haver prestat serveis o dispensat honors o beneficis culturals o socials a la nostra ciutat.

Una de les distincions que entreguem en aquesta ocasió, i per quarta vegada, és el títol de Fill Adoptiu al Molt Honorable **Sr. Pasqual Maragall i Mira**, en reconeixement als seus mèrits en l'exercici del càrrec a l'Alcaldia de Barcelona i com a president del Comitè organitzador dels Jocs Olímpics del 1992, que van suposar un gran salt endavant, no només per a la ciutat de Barcelona, sinó també per a tot Catalunya, i més concretament per a Viladecans, subseu olímpica de beisbol.

La Medalla d'Honor que lliurem avui a l'Il·lm. **Sr. Jaume Montfort Heras** és la tercera, i ho és per merescuda i per indiscutible. Li reconeixem la seva trajectòria política com a alcalde de Viladecans durant 22 anys de pràctica democràtica de govern de progrés al servei de la ciutadania. Destacant, sobretot, la seva contribució al gran èxit que, per a Barcelona, Catalunya i Espanya, van ser els Jocs Olímpics de Barcelona del 1992. També lliurem el nomenament com a Fills Predilectes al **Sr. Valentí Massana Gràcia i a la Sra. María del Monte Vasco Gallardo** per reconèixer la seva trajectòria com a atletes viladecanencs de l'especialitat de marxa atlètica. El Sr. Massana, un dels millors marxadors espanyols, ha participat, entre d'altres, als Jocs Olímpics de Barcelona 1992, als Jocs Olímpics d'Atlanta 1996, en què va obtenir la medalla de bronze, i als Jocs Olímpics de Sydney 2000, en els quals va assolir la quarta posició. Pel que fa a la Sra. Vasco, l'any 2000 va guanyar la medalla de bronze als Jocs Olímpics de Sydney, va ser la primera dona espanyola que guanyava una medalla olímpica en atletisme, i també l'única medalla de l'atletisme espanyol que es va obtenir en aquests jocs.

El **Club Beisbol Viladecans** també rep avui una distinció: la Menció Honorífica Municipal en homenatge a la seva tasca, que ha mantingut viva la flama del beisbol en la nostra ciutat, que ha lluitat per la seva consolidació i que, possiblement, és una de les imatges més fermes, de qualitat, que Viladecans pot exportar. El nomenament de Viladecans com a subseu dels Jocs Olímpics de Barcelona 1992 va esdevenir un suport moral important i un reconeixement obligatori, per part de la Federació Catalana i Espanyola de Beisbol, al Club Beisbol Viladecans.

Amb l'acte d'avui fem un pas més per consolidar el que vam començar el 2009: convertir en categoria de tradició la celebració del dia de Sant Sebastià i la Festa Major d'Hivern amb el lliurament de les corresponents acreditacions als ciutadans i a les institucions guardonats amb els Honors i les Distincions de la Ciutat. L'enhorabona a tots i a totes i bona Festa Major!

Carles Ruiz Novella
Alcalde

El Ple Municipal, en la sessió ordinària realitzada el dia 22 de desembre de 2011, va adoptar, entre d'altres, l'acord següent:

“APROVAR la concessió de la Medalla d'Honor de la Ciutat de Viladecans al Sr. JAUME MONTFORT HERAS; el nomenament com a fills predilectes de la ciutat al SR. VALENTÍ MASSANA GRÀCIA I A LA SRA. MARÍA DEL MONTE VASCO GALLARDO; el nomenament com a fill adoptiu de la ciutat al sr. pasqual maragall mira, i la concessió d'una menció honorífica municipal a l'entitat club beisbol viladecans.

Pasqual Maragall

Alcalde de Barcelona (1982-1997)
i president de la Generalitat (2003-2006)
(Barcelona, 13 de gener del 1941)

Pasqual Maragall i Mira, nascut a Barcelona el 13 de gener del 1941, tercer d'una família de vuit germans, nét del poeta català Joan Maragall. Casat amb Diana Garrigosa, són pares de tres fills. Militant al PSC fins a l'any 2007, va ser alcalde de Barcelona del 1982 fins al 1997 i president de la Generalitat del 2003 al 2006.

L'any 1965 es va llicenciar en Dret i Ciències Econòmiques a la Universitat de Barcelona, alhora que va ingressar al Gabinet Tècnic de l'Ajuntament de Barcelona com economista.

Entre el 1971 i el 1973 va obtenir el Master of Arts Economia a la New School University de Nova York, ciutat on va residir amb la seva família. L'any 1974 va impulsar Convergència Socialista de Catalunya, un dels grups fundacionals del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), en què va crear la Federació de Barcelona. Al PSC va ocupar la responsabilitat de política municipal.

L'any 1982 va ser elegit alcalde de Barcelona en substitució de Narcís Serra, càrrec pel qual seria reelegit els anys 1983, 1987, 1991 i 1995.

L'any 1986, la capital catalana va ser elegida com a seu dels Jocs Olímpics del 1992 i, des del primer moment, Pasqual Maragall va presidir el comitè organitzador (COOB'92). El seu càrrec a l'Alcaldia va estar marcat per la preparació i execució dels Jocs Olímpics del 1992, que van suposar un gran salt endavant, no només per a la ciutat de Barcelona, sino també per a tot Catalunya.

Del 1991 al 1997 va ser president del Consell de Municipis i Regions d'Europa (CMRE). Va exercir com a vicepresident de la Unió Internacional d'Autoritats Locals (IULA) i president del Comitè de Regions de la Unió Europea del 1996 al 1998.

L'any 1997 va cedir l'Alcaldia de Barcelona al seu tinent d'alcalde Joan Clos i es va traslladar a Roma i Nova York, on va exercir de professor durant un any.

El 25 de juny del 1998, des del mirador de la Torre de Collserola, va anunciar la seva candidatura a la presidència de la Generalitat en els comicis del 17 d'octubre del 1999. Des d'aleshores fins al 2003 va ser el president del grup parlamentari dels Socialistes-Ciutadans pel Canvi. Va ser president de la Generalitat del 2003 al 2006. Sota el seu mandat, el 18 de juny del 2006, es va aprovar en referèndum el nou Estatut d'Autonomia de Catalunya.

L'any 2007 deixa la presidència del PSC per treballar en la Fundació Catalunya Europa, entitat que pretén fomentar els lligams entre Catalunya i Europa.

El 29 de març és elegit com a Català de l'Any.

Aquell mateix any Maragall anuncia en roda de premsa a l'Hospital de Sant Pau que pateix un principi d'Alzheimer. L'abril del 2008 es va crear la Fundació Pasqual Maragall per a la recerca sobre la malaltia.

L'any 2010 s'estrena la pel·lícula documental 'Bicicleta, cullera, poma', realitzada per Carles Bosch per encàrrec del mateix Maragall, en la qual es fa un seguiment d'ell i la seva família durant dos anys, en el seu dia a dia quotidià i en la seva lluita contra la malaltia. Va ser guanyadora del premi Goya a la millor pel·lícula documental del 2011.

El 19 d'octubre del 2011, el Royal Institute of the Architects of Ireland (RIAI) va homenatjar a Pasqual Maragall pel seu lideratge polític en la transformació urbanística de Barcelona. Aquesta entitat irlandesa organitza un simposi sobre disseny i ciutats a Dublín, prenent com a model el cas de Barcelona.

Jaume Montfort Heras

Alcalde de Viladecans (1983-2005)
(Barcelona, 18 de juliol del 1952)

Nascut a Barcelona el 18 de juliol del 1952, llicenciat en medicina, fill de mare i pare metges i alcalde de Viladecans del 1983 al 2005. Gran aficionat a l'esport, va ser jugador de rugbi.

Durant el mandat del 84 al 87 calia solucionar urgències històriques. Es va acabar la Piscina Municipal Joan Masgrau, dita així en honor a l'alcalde que la va començar a construir, i es van realitzar obres públiques d'interès. L'any 84 començava a aflorar un esplèndid esperit esportiu, amb el millor beisbol d'Espanya i marxadors de gran prestigi. El 86, Mari Cruz Díaz i Reyes Sobrino triomfaven en marxa.

Del 87 al 91 destaca que, l'any 87, Viladecans va ser nomenada subseu olímpica, gràcies a la seva afició al beisbol. També es va aprovar la futura urbanització de les noves zones residencials i industrials. S'iniciava una gran expansió i, a més, Montfort s'apunta un altre gran triomf polític: les pressions de l'Ajuntament i veïns aconseguïen que s'obri l'Hospital de Viladecans com a institució pública. El gener del 90 va ser hissada la bandera olímpica a la Casa de la Vila.

El mandat del 91 al 95 va ser el dels Jocs Olímpics i el 1r Pla Estratègic. Tot va començar amb l'arribada de la flama olímpica. Van córrer pels carrers Julia Otero, Andrés Aberasturi i Enric Sopena, entre altres personalitats. Durant els jocs, el rei Juan Carlos I i Larry Bird, jugador de bàsquet dels Celtics, van visitar la ciutat. Després vindrien els Paralímpics, l'agermanament amb Saint Herblain i l'inici d'activitats de l'Institut Miramar, una joia arquitectònica. El 94 s'obre el nou accés a l'autopista C-32 i, el 91, es feia realitat la segona reivindicació històrica sobre comunicacions amb Barcelona: s'inaugura l'estació de Renfe. El març del 91, Viladecans arribava als 50.000 habitants: ja era ciutat.

Del 95 al 99 es va iniciar la urbanització de l'aparcament de Renfe, es va posar la primera pedra de la Biblioteca municipal, es van finalitzar les obres de cobertura de la riera de Sant Llorenç i es va viure la primera experiència en convertir

un carrer en zona de vianants, el del Doctor Reig, entre d'altres. A finals del 99 es va posar en marxa Can Calderon, que centralitza el treball de l'Ajuntament en formació a joves o persones en atur i seria la seu de Viladecans Televisió. Del 1999 al 2003 va ser el mandat de les grans obres, com les d'Atrium Viladecans, un equipament del qual la ciutat se sent orgullosa. També es posava en marxa l'autobús urbà Vilabús.

La campanya de les autonòmiques del 99 va fer que s'apropessin a Viladecans Pasqual Maragall, Jordi Pujol, Julio Anguita i Joan Saura, entre d'altres. La ciutat estava al mapa polític per mèrits propis i perquè s'apropava als 60.000 habitants. El mateix novembre, una escola taller va començar a construir els jardins del que seria l'Escola Bressol La Muntanyeta. S'iniciava el Pla d'Escoles Bressol, un gran esforç en competències no municipals, però que responia a una necessitat. Serien dues les escoles bressol obertes el 2004. El 2000, 8 esportistes locals van anar als Jocs Olímpics de Sydney; es va presentar el projecte Eixample 21; Lauren va obrir 10 sales de cine, i es va acabar el segon tram de la zona de vianants de Doctor Reig.

El 2001 es va presentar el Parc de Negocis, que, ara, junt amb el parc de la Marina, són el present i el futur de la ciutat. També es va obrir el Centre d'Assistència Primària Maria Bernades.

Durant el sisè mandat es va inaugurar Cubic i es van finalitzar nous equipaments, els parcs de Can Palmer i Can Pastera, el centre per a la gent gran de Poblats Roca i l'Escola Bressol La Marina. El 2005 s'inicien els projectes de les escoles Montserratina i Marta Mata i estan en construcció el Centre Sociosanitari Frederica Montseny, i dos hotels a Can Calderon.

Aquesta és la ciutat que va deixar Jaume Montfort l'any 2005, un Viladecans viu i ambiciós, després de 22 anys de pràctica democràtica de govern de progrés al servei de la ciutadania, de les dones i els homes de Viladecans.

Valentí Massana

Atleta especialitzat en marxa atlètica
(Viladecans, 5 de juliol del 1970)

Valentí Massana Gràcia va néixer a Viladecans el 5 de juliol del 1970. Esportista especialitzat en marxa atlètica, va ser un dels millors marxadors espanyols. Se'l defineix com a intel·ligent, tècnic, segur, calculador, lleuger i amb una gran capacitat de patiment.

Va començar a competir molt jove, sent subcampió mundial en els 10 km marxa del Campionat del món júnior de Sudbury (Canadà) l'any 1988.

Des de l'any 1990 fins al 1998 va competir, sobretot, en la distància de 20 km:

- Campionat d'Europa a Split (logoslàvia), l'any 1990, quedant 4t
- Campionat del món a Tokio (Japó), l'any 1991, quedant 5è
- Copa del món a San José (Califòrnia), l'any 1991, quedant 10è
- Campionat de món de Stuttgart (Alemanya), l'any 1993, quedant campió
- Copa del món de Monterrey (Canadà), l'any 1993, quedant 2n
- Campionat d'Europa de Hèlsinki (Finlàndia), l'any 1995, obtenint la medalla de bronze
- Campionat de món de Gotteborg (Suècia), l'any 1995, sent subcampió

L'any 1996 es va iniciar en els 50 km, participant als Jocs Olímpics d'Atlanta (Estats Units), en què va guanyar la medalla de bronze. Però no eren les primeres olímpiques en què participava. L'any 1992 va competir en els 20 km marxa de les olímpiques de Barcelona, però va ser desqualificat a les portes de l'Estadi Olímpic

quan marxava en 2a posició darrera de Dani Plaza.

Posteriorment, va seguir mantenint una gran regularitat. L'any 1998 va quedar 9è en el Campionat d'Europa de Budapest (Hongria), en 20 km marxa.

L'any 1999 va participar en el Campionat del món a Sevilla i a la Copa del món de Médizon-Canon (França) de 50 km marxa, quedant en 4a i 8a posició, respectivament.

L'any 2000 va quedar 4t en la cursa de 50 km marxa als Jocs Olímpics de Sidney (Austràlia).

L'any 2001 va participar al Campionat del món d'Edmond (Canadà), també en 50 km marxa, quedant en 6a posició. Aquesta va ser una de les últimes competicions en què va participar, sempre mantenint-se entre els millors, abans de retirar-se l'any 2002.

Actualment és responsable de la secció de marxa atlètica de l'Associació Esportiva Blanc i Blau i segueix sent el plusmarquista espanyol de 50 km marxa en ruta amb una marca de 3h38'43" realitzats en el circuit urbà d'Ourense el 20 de març del 1994.

María Vasco

Atleta especialitzada en marxa atlètica
(Barcelona, 26 de desembre del 1975)

María del Monte Vasco Gallardo va néixer a Barcelona el 26 de desembre del 1975. És una atleta espanyola especialista en proves de marxa atlètica. Va ser medalla de bronze als Jocs Olímpics de Sidney l'any 2000 en els 20 km marxa.

María Vasco es va iniciar en el món de l'atletisme l'any 1985 al Club Atletismo Viladecans i amb Manolo Díaz com a entrenador. Com a referències molt properes tenia dues marxadores femenines espanyoles, Reyes Sobrino i Mari Cruz Díaz, i Valentí Massana, tots ells de Viladecans. Des de molt petita guanyava pràcticament totes les competicions en què participava, guanyant nombrosos campionats d'Espanya de categories inferiors.

Els anys 1992, 1993 i 1994 es va proclamar campiona d'Espanya júnior de 5 km marxa, tant en ruta com en pista.

Amb 19 anys va participar, el 1995, en els seus primers campionats del món, a Göteborg (Suècia). L'any 1996, després de proclamar-se campiona absoluta d'Espanya dels 10 km marxa, va anar als Jocs Olímpics d'Atlanta, on va quedar al 28è lloc.

La seva primera actuació internacional destacada va ser el 5è lloc en els Campionats d'Europa de Budapest del 1998.

La gran sorpresa la va donar l'any 2000 als Jocs Olímpics de Sidney on va guanyar la medalla de bronze, només superada per la xinesa Wang Liping (or) i la noruega Kjersti Plätzer (plata). Era la primera dona espanyola que guanyava una medalla olímpica en atletisme, i va ser, a més, l'única medalla de l'atletisme espanyol que es va obtenir en aquests jocs.

L'any 2004 va aconseguir un altre èxit en ser 3a en els 20 km de la Copa del Món de Marxa a Naumburg (Alemanya). Aquest mateix any va participar als Jocs Olímpics d'Atenes, on va quedar 7a.

Als mundials de Hèlsinki del 2005 va estar a punt de guanyar una altra medalla, però, en els últims metres, va ser sobrepassada per la portuguesa Susana Feitor i va quedar en 4a posició.

Als mundials de Osaka del 2007 va aconseguir la medalla de bronze en els 20 km marxa demostrant que és una atleta molt competitiva i que té una capacitat extraordinària per rendir sempre al màxim en condicions adverses.

Té els records d'Espanya de 5, 10 i 20 km marxa en ruta, i el de 3000 m marxa en pista.

En els 20 km marxa dels Jocs Olímpics de Pequín del 2008, María es va mantenir en posició de podi durant gran part de la cursa, però finalment va acabar en 5a posició.

L'any 2009 va ser medalla d'or del 20 km marxa de la VIII Copa d'Europa de Marxa a Metz (França).

El 28 de juliol del 2010, durant el Campionat d'Europa d'Atletisme que es va celebrar a Barcelona, María es va lesionar en la prova de 20 km marxa, per la qual cosa es va haver de retirar.

El 31 d'agost del 2011 va quedar en 13a posició en el XIII Campionat Mundial d'Atletisme a Daegu (Corea del Sud).

En una entrevista concedida a l'agència EFE al setembre d'aquest any, Vasco va anunciar que se centrarà ara exclusivament en preparar els Jocs de Londres del 2012, els seus cinquens jocs, als quals arribarà amb 36 anys i una "tremenda il·lusió". Quan se li va preguntar durant l'esmentada entrevista si és possible guanyar una altra medalla olímpica dotze anys després de la seva primera, María no dubta. "Sí. Vull tornar a fer història, i ho anem a veure l'11 d'agost".

Club Beisbol Viladecans

(Fundat a Viladecans el 1945)

Representant del club:
Sr. Julio Cano (a la fotografia)

El Club Beisbol Viladecans va ser fundat al 1945. Els primers anys, l'entitat va portar a terme partits amistosos i va realitzar activitats de promoció que van contribuir a la difusió d'aquest esport no només a Viladecans, on es va consolidar amb força, sinó també entre les poblacions de l'entorn de Barcelona.

L'any 1954, l'equip va estrenar-se en una competició oficial, el campionat de Segona Divisió. I, només tres anys més tard, assolí un resultat destacat en proclamar-se campió del torneig Radio Ciudad de Barcelona.

L'entitat va estrenar la participació en competicions de base l'any 1970, tot just en el 25è aniversari de la seva fundació. Va ser amb un equip infantil i un altre juvenil, als quals es va sumar un segon equip sènior. Els bons resultats no van tardar gens en arribar. El 1976, el Club Beisbol Viladecans es proclamava campió d'Espanya juvenil i cadet.

A finals d'aquella mateixa dècada, concretament al 1979, es va impulsar la pràctica de la disciplina entre les dones amb la creació d'un equip de softbol, la versió femenina del beisbol. Les noies es proclamaren campiones nacionals júnior al 1986 i campiones absolutes al 1992, tot just l'any dels Jocs Olímpics.

Aquell 1992 Viladecans era subseu olímpica gràcies, en bona part, a l'èxit del sènior masculí del Club Beisbol dels anys anteriors. L'equip assolí, el 1982, el seu primer Campionat de Lliga d'Espanya. A partir de llavors, enllaçaria consecutivament 21 títols, convertint-se en el

millor club de la història d'Espanya. I és que, en aquest període, també va sumar 19 títols de Copa del Rei.

El 1987, s'havia inaugurat el Camp Municipal de Beisbol de Viladecans, la casa del Club Beisbol. A la instal·lació, a més de les fases eliminatòries dels Jocs Olímpics, també s'hi han disputat altres competicions nacionals i internacionals de primer nivell al llarg d'aquests 25 anys, com quatre Copes d'Europa o dues Copes Intercontinentals.

L'esforçada tasca del club i dels seus jugadors i jugadores han permès a l'equip brillar també en les competicions de base, assolint nombrosos títols estatals i convertint-se en una important pedrera de la selecció espanyola. No només en les categories inferiors, sinó també en el combinat absolut, que ha assolit set medalles de bronze al Campionat d'Europa dels últims 25 anys.

Els germans Cano, Josep Segura, Josep Porcar, els germans Muñoz, Francisco Torrecillas, Xavi Camps, Manolo Martínez, els germans Pérez, Enrique Cortés o Juan Manuel Salmerón són només alguns dels pocs noms destacats dels més de 3.000 jugadors que han crescut amb el club i l'han fet créixer al llarg de 67 anys.

A l'actualitat, el Club Beisbol Viladecans té una escola de base amb equips de beisbol i/o softbol en les categories aleví, infantil, cadet i júnior, a més de l'equip sènior de beisbol.

Edita: Ajuntament de Viladecans.

Data: Gener del 2012.

Fotografies: Pepa Álvarez, Antoni Pastor

L'**expedient** que ha donat lloc a l'acord de concessió de les Distincions d'Honor del 2012 ha estat incoat pel Sr. José Luis Nicolas, tinent d'alcalde d'Alcaldia i la Sra. Mònica Pastor Tatjé, tècnica del Departament de Protocol i Relacions Institucionals, que ha actuat com a secretària.